

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **T. T. T.**
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem, sídlem Stanislava
Kostky Neumanna 2052, Varnsdorf

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2022, č.j. MV-93393-4/SO-2022,

takto:

I. **Žaloba se z a m í t á.**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 31. 7. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou dne 1. 8. 2022, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2022, č.j. MV-93393-4/SO-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo

odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 21. 1. 2022, č.j. OAM-7552-101/PP-2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (výrok I.), a podle § 87e odst. 4 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.).

II.

Žaloba

2. Žalobce úvodem uvedl, že je přesvědčen, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány obou stupňů rovněž nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly tedy v rozporu s § 3 správního řádu. Žalovaná také porušila § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti, tudíž každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc, což jednoznačně správní orgány nerespektovaly, tudíž porušily další z povinností jim určených zákonem. V neposlední řadě žalovaná porušila § 2 správního řádu, § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce nutně napadá rozhodnutí žalované, a to zejména s ohledem na skutečnost, že toto rozhodnutí aprobovalo nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí, přičemž skrze podanou žalobu je alespoň zprostředkovaně napadáno rovněž prvoinstanční rozhodnutí.
3. V prvním žalobním bodu žalobce uvedl, že se žalovaná dopustila nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, když nedostatečně posoudila odvolací námitku týkající se údajného závažného narušení veřejného pořádku. Správní orgány nesprávně interpretují a operují s tímto neurčitým právním pojmem. V tomto kontextu žalobce opět odkázal kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, sp.zn. 5 As 51/2009, který se primárně zabývá právě posouzením aplikace a interpretace neurčitého právního pojmu veřejný pořádek správními orgány. Jak explicitně uvádí Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku: „*Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je, jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů, podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005-62).*“ Žalobce se pak plně v korelaci s výše specifikovaným judikátem Nejvyššího správního soudu domníval, že veřejný pořádek je v kontextu tzv. cizineckého práva adekvátně vymezen ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004 č. 2004/38/ES o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se

pohybovat a pobývat na území členských států (a v dříve platné směrnici Rady č. 64/221/EHS, která byla prvně jmenovanou směrnicí nahrazena) a návazně v judikatuře Evropského soudního dvora. Obě uvedené směrnice přiznaly členským státům Evropské unie právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to prostřednictvím alternativy zakázat státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vstup, případně pobyt na jejich území právě z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Dle čl. 27 odst. 2 Směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná. Evropský soudní dvůr vždy zdůrazňoval, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (rozsudek ze dne 28. 10. 1975, Rutili, C-36/75, Recueil, rozsudek Bouchereau, 30/77 ze dne 27. 10. 1977, bod 33; rozsudek Calfa, C-348/96 ze dne 19. 1. 1999, rozsudek ze dne 29. 4. 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Recueil; rozsudek Komise v. Španělsko C-503/03 ze dne 31. 1. 2006, bod 45 a rozsudek Komise v. Německo C-441/02 ze dne 27. 4. 2006). Ve výše specifikovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu je právní názor žalobce - že nelze na jeho případ aplikovat tzv. výhradu veřejného pořádku - explicitně potvrzován: *„Z existence odsouzení pro trestný čin lze vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování, které představuje trvalý ohrožení veřejného pořádku. Evropský soudní dvůr zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (viz rozsudek Bouchereau, 30/77 či rozsudek ve věci Calfa, C-348/96). Směrnice a judikatura Evropského soudního dvora vymezuje meze obsahu pojmu „veřejný pořádek“ a správní orgány a městský soud při aplikaci a interpretaci tohoto pojmu z těchto mezí nesmí vybočit. Ani opakované porušení zákonů České republiky nutně nemusí být porušením veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo o sobě nemusí znamenat trvalý ohrožení veřejného pořádku. ... Nejedná se tedy o všechna porušení práva, jak vyplývalo z výše uvedených správních rozhodnutí. Odůvodnění, že je důvodné nebezpečí, že i v budoucnu osoba může závažným způsobem veřejný pořádek narušit, protože opakovaně porušila platné právní předpisy, resp. preferovat de facto preventivní opatření, je rovněž nepřipustné. Správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Pokud tak neučiní, zatěžují své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. ... Výhradu veřejného pořádku je tedy nutno s ohledem na shora uvedenou směrnici a zejména konstantní judikaturu Evropského soudního dvora interpretovat tak, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. Český zákonodárce navíc okruh protiprávních jednání pro případnou aplikaci § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců dále zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Presumuje tak jednoznačně intenzivnější zásah než pouhé narušení veřejného pořádku předpokládané směrnicí; nelze proto usuzovat na všechny trestné činy, ale pouze trestné činy mimořádné závažnosti.“*

4. Žalobce dále konstatoval, že usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího [správního] soudu

ze dne 26. 7. 2011, č.j. [3] As 4/2010-151, došlo k závazné interpretaci tohoto neurčitého právního pojmu, která výše uvedenou argumentaci žalobce, respektive pátého senátu Nejvyššího správního soudu zcela potvrdila: „Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku ... může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. ... Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v první řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. ... Z toho důvodu je nezbytné dané ustanovení aplikovat pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu (srov. bod 23 preambule a čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES).“ Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, sp.zn. 3 As 21/2011, ve kterém tento navazuje na výše citované, a sice: „Ne každé odsouzení pro jakýkoli trestný čin bez dalšího vede k závěru, že žadateli bude zamítnuta žádost o trvalý pobyt či že bude vyhoštěn, nikoli tak, že k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu postačuje pouze to, že žadatel spáchal jakýkoli trestný čin. Na základě této stanovené zásady je totiž vždy zapotřebí zvažovat zejména to, o jaký trestný čin se jednalo a jakým konkrétním jednáním se jej pachatel dopustil. Spáchal-li žadatel méně závažný trestný čin (resp. přečin podle nového trestního zákoníku), a zejména jeho závažnost, jakož i způsob provedení činu, jeho následky, okolnosti, za nichž byl čin spáchán, míra zavinění a pohnutky žadatele byly takového rázu, že snižují závažnost žadatelova jednání do té míry, že přijaté opatření (zde neudělení povolení k trvalému pobytu) by bylo nepřiměřené spáchanému činu, není možné dospět k závěru, že takové odsouzení pro trestný čin zakládá důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“

5. Dle žalobce lze tedy shrnout, že ani v případě odsouzení za trestný čin, ani za zvlášť závažný zločin samo o sobě bez dalšího ještě neodůvodňuje použití výhrady veřejného pořádku. Nutné je zdůraznit, že u žalobce došlo k odsouzení před 10 lety a propuštěn je již 3 roky, tudíž aktuálnost narušení veřejného pořádku je nulová. Navíc žalobce dokládá aktuální usnesení Okresního soudu v Sokolově vedené pod sp.zn. 36 PP 35/2019 ze dne 16. 6. 2022, kterým byl zrušen dohled probačního úředníka s ohledem na jeho vzorné chování, dále k tomu související stanovisko k návrhu na zrušení dohledu a zprávu o průběhu dohledu.
6. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgány taktéž porušily § 36 odst. 3 správního řádu, neboť sice daly možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, avšak po tomto seznámení evidentně založily do spisového materiálu výpis z údajů o matriční události, který nebyl součástí spisového materiálu v době, kdy bylo právnímu zástupci žalobce umožněno nahlédnout do spisu. Správní orgán postupoval nezákonně, kdy porušil právo žalobce, kdy sám od sebe přidal do spisového materiálu další podklady a již právnímu zástupci nezaslal výzvu k seznámení s podklady, aby se mohl seznámit i s novými dokumenty ve spisu. Právní zástupce žalobce přikládá fotografii spisového archu, ze kterého je zcela evidentní, že spisový materiál žádný výpis z údajů o matriční události

neobsahoval, a proto se k tomu nemohl právní zástupce nikterak vyjádřit. Postup správního orgánu byl nezákonný, kdy nelze po seznámení s podklady dále přidat do spisu další podklady bez toho, aniž by o tom byl žalobce či jeho právní zástupce vyrozuměn. Ani v samotném prvoinstančním rozhodnutí nebylo nikde zmíněno, že by předmětný výpis byl do spisu založen, proto se o tom právní zástupce žalobce dozvěděl, až z napadeného rozhodnutí na straně č. 4.

7. Ve třetím žalobním bodu žalobce konstatoval, že správní orgány zcela absentovaly na zásadní faktory svědčící o nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Správní orgány zcela pominuly posuzování dopadu rozhodnutí do života jeho manželky a jejich nezletilých dětí, ač právě posouzení dopadu do jejich života by dle současné aktuální judikatury mělo tvořit středobod celého rozhodnutí. Vydané rozhodnutí je nejen v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců, ale taktéž s článkem 3 odst. 1 a článkem 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť se snaží jít proti zájmům dětí a oddělit je od nevlastního otce. Správní orgány se taktéž nikterak nevyjádřily ke zprávám probační a mediační služby, které konstatovaly dobré chování žalobce a vedení spořádaného života.
8. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaná způsobila nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když dostatečně neposoudila přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což však správní orgány nikterak nereflektovaly. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č.j. 3 Azs 240/2014-37, kde Nejvyšší správní soud uvedl následující: *„Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se shora uvedený závěr městského soudu nikterak nedotýká otázky (ne)dodržení limitů správního uvážení, jak se domnívá stěžovatelka. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (jehož nedostatečná aplikace vedla městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatelky), dle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, totiž žádný prostor pro užití diskrečního oprávnění nenabízí. Posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo představovat nepřiměřený zásah do práv cizince, je otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu, který musí být v tomto smyslu v konkrétním případě naplněn obsahem odpovídajícím posuzované věci. Jde tedy ryze o otázku interpretace a aplikace práva, jejichž přezkum správními soudy není (na rozdíl od užití správního uvážení) nikterak omezen.“* Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č.j. 5 As 102/2013-34, kde se Nejvyšší správní soud vyjádřil obdobně: *„Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je ovšem otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení.“* Správní orgány nesplnily hlediska, která jsou nutná zvážit v případě takového neurčitého právního pojmu. Dle výše uvedeného rozsudku je Nejvyšší správní soud vymezil následovně: *„Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak*

měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.) imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.“ Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Žalobce k tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-47, kde Nejvyšší správní soud uvedl následující: „Za druhé, při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v ČR na základě samostatného pobytového oprávnění.“ Žalobce má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, má v ČR svoji manželku P. K. D., nar. X., která je občankou ČR a se kterou se stará o její tři nezletilé děti z prvního manželství, které mají taktéž české státní občanství. Bez pomoci žalobce by se nebyla manželka sama schopna postarat a uživit celou rodinu, neboť je na finanční i psychické pomoci žalobce naprosto závislá. Žalobce žije na území ČR od svých 11 let, takže zde žije převážnou dobu svého života, kdy plynně ovládá český jazyk jak slovem, tak písmem, má spoustu českých přátel a na území ČR kromě manželky a jejich dětí, žije žalobcova matka, bratr a otec, kdy i bratr má české státní občanství. Ve Vietnamu již žalobce žádné zázemí nemá a nemá se ani kam vrátit. Zamítnutí žádosti má fatální dopad do psychiky dětí, které jej berou jako vlastního otce, kdy žalobce chce i nejstarší dceru osvojit, neboť její biologický otec je trestně stíhán za neplacení alimentů a nijak se na výchově dětí nepodílí. Žalobce žije na území ČR již 25 let, což je velmi dlouhá doba, za kterou se plně integroval do české společnosti. Vše výše uvedené prokazuje, že zamítnutím žádosti byl nepřiměřeným způsobem zasažen soukromý a rodinný život celé rodiny.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že se k žalobcovým námitkám již vyjádřila v napadeném rozhodnutí a že z popisu a výpisu evidence Rejstříku trestů a také z rozsudků, které jsou součástí správního spisu, vyplývá, že žalobce spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, tedy neoprávněně nabídl, vyvezl, prodal a pro jiného přechovával omamnou nebo psychotropní látku, takový čin spáchal ve velkém rozsahu a ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech. Účastníku řízení byl uložen trest odnětí svobody v trvání 10 roků nepodmíněně. Účastník řízení byl zařazen k výkonu trestu do zařízení s ostrahou. Dne 21. 3. 2019 byl účastník řízení podmíněčně propuštěn. Pro zbytek výměry trestu byla účastníku řízení stanovena zkušební doba v trvání 5 let za současného dohledu. V otázce posouzení, zda předmětné narušení veřejného pořádku ze strany žalobce dosáhla intenzity „závažného narušení“, žalovaná vychází z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, ze kterého vyplývá, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity“, přičemž „narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů

společnosti“. Žalobce narušil závažným způsobem veřejný pořádek České republiky, když z obsahu spisového materiálu vyplývá, že se na území dopustil protiprávního jednání, kterým došlo k ohrožení zájmů společnosti a České republiky a jednalo se o narušení veřejného pořádku s vysokou mírou škodlivosti jednání, kterého se dopustil zcela vědomě a dobrovolně.

10. Žalovaná dále konstatovala, že ona a prvoinstanční orgán dospěly k závěru, že v případě žalobce stále trvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a žádosti tedy nelze vyhovět. Žalobce působil jako člen v organizované skupině, která organizovala vývoz a prodej omamné a psychotropní látky. Trestná činnost žalobce nebyla jednorázovým excesem, ale závadového jednání se dopustil v pokračování. Ve vztahu k závažnosti jednání je třeba akcentovat i motiv, kterým byl v daném případě finanční zisk. Žalovaná dále podotýká, že žalobce se trestného jednání dopustil ve spojení s organizovanou skupinou, která působila ve více státech, což ještě zvyšuje intenzitu narušení veřejného pořádku. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná konstatovala, že žalobce se na území dopustil protiprávního jednání, kterým došlo k ohrožení zájmů společnosti a České republiky a jednalo se o narušení veřejného pořádku s vysokou mírou škodlivosti jednání. O míře závažnosti jednání účastníka řízení svědčí i forma uloženého trestu, když byl odsouzen nejprve k nepodmíněnému trestu, po odpykání jeho části byl podmíněčně propuštěn. Zkušební doba soudem byla žalobci stanovena do 21. 3. 2024. Až do uplynutí této doby je žalobce i z pohledu soudu potenciálním narušitelem veřejného pořádku. Žalobce v této době musí prokázat, že vede řádný život a až do uplynutí zkušební doby lze považovat hrozbu narušení veřejného pořádku za aktuální.
11. Žalovaná dále uvedla, že prvoinstanční orgán založil do spisového materiálu výpis z údajů o matriční události, ze kterého vyplývá, že žalobce a paní P. K. D. dne 15. 10. 2021 uzavřeli manželství. Tento doklad byl skutečně do spisového materiálu založen až po seznámení se spisovým materiálem zmocněným zástupcem. Žalovaná nicméně uvádí, že tento doklad nebyl pro řízení směrodatný, jelikož správní orgány nezpochybnily, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Již z odvolání je zřejmé, že zmocněný zástupce byl o této skutečnosti obeznámen, když uvedl, že *„účastník řízení je blízkým rodinným příslušníkem občana ČR, neboť je manželem občanky ČR...“*. Žalovaná tedy konstatuje, že tento založený doklad po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí nečiní prvoinstanční a napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným či nezákonným.
12. Žalovaná rovněž uvedla, že neudělení přechodného pobytu na území České republiky nebude v případě žalobce znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Z výpisu z cizineckého informačního systému a spisového materiálu je zřejmé, že žalobce má na území manželku, občanku České republiky. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce začal realizovat společné soužití s (budoucí) manželkou teprve poté, co byla podána žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU. Sňatek byl následně uzavřen v průběhu vedeného řízení. Žalobce si musel být v průběhu budování vztahu vědom toho, že nedisponuje na území České republiky pobytoým oprávněním a tedy byl seznámen též se skutečností, že společné soužití manželů na území České republiky nemusí být možné. Účastník řízení v průběhu řízení nepředložil žádné doklady, ze kterých by vyplývalo, že by byl jeho zdravotní stav nepříznivý a nacházel se v tíživé životní situaci.
13. Nadto je dle žalované třeba podotknout, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin s vysokou mírou společenské škodlivosti a důvod vedoucí k neudělení

přechodného pobytu na území České republiky je tak pouze důsledkem jeho jednání. Takové jednání pak nemůže být správním orgánům dáváno k tíži. Správní orgán je podle § 2 odst. 4 [správního řádu] povinen dbát, aby přijaté řešení byl v souladu s veřejným zájmem. Žalovaná podotýká, že jistě není ve veřejném zájmu, aby na území pobýval cizinec, který narušil zvláště závažným způsobem veřejný pořádek na území. Neudělení přechodného pobytu a s tím spojená povinnost vycestovat z území jistě bude představovat určitý zásah do života žalobce, nicméně v tomto případě jednoznačně převažuje veřejný zájem nad zájmem jednotlivce a možným zásahem do života účastníka řízení. Žalobce si tedy musel být při páčání trestného činu vědom možných důsledků také v rovině zákona o pobytu cizinců (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp.zn. IV. ÚS 108/97), tedy právě např. skutečností, že spáchání trestného činu na území může být důvodem pro nevydání pobytového oprávnění. Právo na respektování soukromého a rodinného života nezakládá automaticky povinnost státu umožnit rodinný život na jeho území. V daném případě ze spisu nevyplývají konkrétní překážky realizace rodinného života v zemi státního občanství žalobce. Listina základních práv a svobod ani další ústavní zákony nedeklarují právo pobytu cizince na území České republiky. Komise odkazuje např. na nálezy Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 10/08, v němž se mimo jiné uvádí: „*Ústavní soud se v minulosti jednoznačně vyjádřil k tomu, že Listina poskytuje soudní ochranu pouze tomu právu, které právní řád garantuje (sp.zn. Pl. ÚS 36/93, sp.zn. IV. ÚS 85/04). Ústavní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Žádné z práv zakotvených v Listině nezakládá nárok cizinců na pobyt na území České republiky. Takové právo je dáno pouze občanům České republiky (po vstupu České republiky do Evropské unie též unijním občanům), a to článkem 14 odst. 4 Listiny, zatímco odst. 2 téhož článku, který se vztahuje na ostatní cizince, zakládá pouze jejich právo svobodně území České republiky opustit.*“

IV.

Vyjádření účastníků řízení při jednání

14. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

15. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

16. Soud neshledal důvodnými námitky žalobce o „*nedostatečném posouzení odvolací námitky týkající se údajného závažného narušení veřejného pořádku*“.
17. Soud má za to, že závěry správních orgánů jsou v souladu se žalobcem zmiňovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
18. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, „*v čem konkrétně spatřuje existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti*“ a své závěry neopřela o to, že „*postačuje pouze, že žadatel spáchal jakýkoli trestný*“

čin”.

19. Jak vyplývá odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná vycházela z toho, že žalobce spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, kdy neoprávněně nabídl, vyvezl, prodal a pro jiného přechovával omamnou a psychotropní látku, čin spáchal ve velkém rozsahu a ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech, byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 10 let nepodmíněně, byl zařazen k výkonu trestu s ostrahou, dne 21. 3. 2019 byl podmíněčně propuštěn a byla mu stanovena zkušební doba 5 let za současného dohledu. Žalovaná na podkladem těchto skutečností učinila závěr, že žalobce porušil právní normy České republiky, narušil veřejný pořádek, byl mu za to vyměřen trest, narušení veřejného pořádku, ke kterému došlo trestnou činností je závažné a důvodné nebezpečí existuje i do budoucnosti. A to s přihlédnutím k tomu, že žalobce působil jako člen v organizované skupině, která organizovala vývoz a prodej omamné psychotropní látky, trestná činnost nebyla jeho jednorázovým excesem, závadového jednání se dopustil v pokračování, a to nejméně od března 2012 do 24. června 2012, přičemž motivem jeho jednání byl finanční zisk, žalobce se jednání dopustil ve spojení s organizovanou skupinou, která působila ve více státech, což zvyšuje intenzitu narušení veřejného pořádku, až do uplynutí zkušební doby lze považovat hrozbu narušení veřejného pořádku za aktuální, žalobce se podílel na zvlášť společensky škodlivém jednání zcela vědomě a dobrovolně. Žalovaná současně odkazem na Národní strategii protidrogové politiky, ze které vyplývá závažnost drogové kriminality, ve vztahu k jejím dopadům do společnosti.
20. Z uvedeného vyplývá, že byl žalovanou případ posouzen s ohledem na individuální skutečnosti týkající se žalobce, které byly v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsány. Soud má ve shodě se žalovanou za to, že s ohledem na okolnosti případu žalobce, tj. závažnosti narušení veřejného pořádku a i její aktuálnosti, zejména s ohledem na závažnost jednání, za které byl žalobce poškozen, způsob jejího spáchání, druh trestné činnosti, neuplynutí stanovené zkušební lhůty, zde nebyl důvod pro vyhovění žádosti žalobce.
21. Dlužno doplnit, že žalobce individuální skutečnosti jeho se týkající v žalobě nijak nerozporoval. Pouze upozornil na to, že došlo ke zrušení dohledu probačního úředníka s ohledem na jeho vzorné jednání. Zrušení dohledu však nic nemění na stálou existenci skutečností, o které žalovaná opřela odůvodnění napadeného rozhodnutí. Obdobné platí i pro odkaz žalobce na to, že byl odsouzen před 10 lety a 3 roky je propuštěn, neboť podstatným bylo krom jiného i neuplynutí zkušební doby podmíněčného propuštění.

B.

22. Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce o porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu tím, že teprve následně byl do spisovného materiálu založen výpis z údajů o matriční události.
23. Jak vyplývá ze strany 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná v něm uvedla tuto větu: „*Správní orgán I. stupně založil do spisovného materiálu výpis z údajů o matriční události, ze kterého vyplývá, že účastník řízení a P. K. D. dne 15. 10. 2021 uzavřeli manželství.*”
24. Ač žalobce nebyl seznámen s výpisem z údajů o matriční události, nejedná se o pochybení, které by mohlo jakkoli ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná touto listinou pouze potvrdila vznik a existenci manželství žalobce, tedy skutečnost, kterou

žalobce sám ve svůj prospěch tvrdil. Nemohlo dojít k žádnému ohrožení jeho procesních práv.

C.

25. Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce o nesprávném posouzení otázky *„přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků.“*
26. Předně je nezbytné uvést, že jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, správní orgány nerozporovaly skutečnosti, které žalobce tvrdil na svoji obranu.
27. Správní orgány však na rozdíl o žalobce dospěly k závěru, že v případě žalobce *„jednoznačně převažuje veřejný zájem nad zájmem jednotlivce a možným zásahem do života účastníka řízení.“* Žalovaná pak k tomu v odůvodněné napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce začal realizovat společné soužití s budoucí manželkou teprve poté, kdy byla podána žádost o povolení k přechodnému pobytu, přičemž si žalobce musel být v průběhu budování vztahu vědom toho, že nedisponuje na území České republiky pobytových oprávněním a tedy byl seznámen též se skutečností, že společné soužití manželů na území České republiky nemusí být možné.
28. Jak uvedeno shora, správní orgány v případě žalobce prokázaly existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku. Nemůže být sporu o tom, že správní rozhodnutí bude mít nepříznivý dopad do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Avšak tento dopad není dopadem nepřiměřeným. Ač žalobce na území České republiky žije po dlouhou dobu nelze souhlasit se žalobcem, že se plně integroval do české společnosti. Žalobce pomíjí, že se dopustil závažné drogové kriminality, za kterou byl také odsouzen. Svůj partnerský vztah zahájil až po propuštění z výkonu trestu, v době, kdy neměl vyřešeno pobytové oprávnění na území České republiky. Děti jeho manželky nejsou jeho vlastními dětmi. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že skutečnosti tvrzené žalobcem nejsou natolik mimořádné, aby převážily nad tím, aby žalobce aktuálně na území České republiky nadále nepobýval.

VI.

Rozhodnutí soudu

29. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

30. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

31. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. října 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu